

Rapport Commissie-Maan : verlaging van vergoeding in strafzaken

Citation for published version (APA):

Spronken, T. N. B. M. (1998). Rapport Commissie-Maan : verlaging van vergoeding in strafzaken. *Delikt en Delinkwent*, 28(3), 288-290.

Document status and date:

Published: 01/01/1998

Document Version:

Publisher's PDF, also known as Version of record

Please check the document version of this publication:

- A submitted manuscript is the version of the article upon submission and before peer-review. There can be important differences between the submitted version and the official published version of record. People interested in the research are advised to contact the author for the final version of the publication, or visit the DOI to the publisher's website.
- The final author version and the galley proof are versions of the publication after peer review.
- The final published version features the final layout of the paper including the volume, issue and page numbers.

[Link to publication](#)

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal.

If the publication is distributed under the terms of Article 25fa of the Dutch Copyright Act, indicated by the "Taverne" license above, please follow below link for the End User Agreement:

www.umlib.nl/taverne-license

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us at:

repository@maastrichtuniversity.nl

providing details and we will investigate your claim.

situaties waarbij een Landelijk Coördinatiecentrum wordt aangesteld.

Advocatuur

Deze rubriek is afgesloten op 20 februari 1998

Rapport commissie-Maan: verlaging vergoedingen in strafzaken

In oktober 1997 is het Rapport Fair Forfaitair van de commissie-Maan verschenen. De commissie-Maan heeft onderzocht welke wijzigingen noodzakelijk zijn om de vergoedingsnormen in het kader van de gefinancierde rechtsbijstand beter te laten aansluiten bij de rechtspraktijk. De voorstellen van de commissie hebben eveneens betrekking op de toevoegingsvergoedingen in strafzaken.

De commissie heeft een onderzoek gedaan naar de relatie tussen de bestede tijd aan rechtsbijstand zoals opgegeven bij de toevoegingsdeclaratie en de toegekende vergoeding op grond van het moduulsysteem.

Bij de voorstellen voor de herijking van het vergoedingensysteem heeft de commissie als uitgangspunten gehanteerd:

- dat de vergoedingsnormen moeten zijn afgestemd op de praktijk;
- in onderling verband een evenwichtig en beheersbaar stelsel moeten vormen;
- eenvoudig toepasbaar moeten zijn;
- en de efficiënte rechtspleging moeten bevorderen.

Een belangrijke voorwaarde was eveneens dat een nieuw vergoedingensysteem budgetair neutraal moet zijn ten opzichte van het huidige systeem, hetgeen onvermijdelijk met zich

meebrengt dat er een herijking moet plaatsvinden van het relatieve gewicht van zaken in verschillende rechtsgebieden, oftewel indien de norm voor zaken in een bepaald rechtsgebied wordt verhoogd, zal er in een ander rechtsgebied een verlaging van de vergoedingsnorm moeten plaatsvinden.

De commissie heeft gekozen voor een stelsel van forfaitaire vergoedingen waarbij de vergoeding voor een bepaalde zaak wordt uitgedrukt in punten waarbij elk punt correspondeert met (de gemiddelde werkzaamheden van) 1 uur. Elk punt komt overeen met een basisbedrag dat door de commissie voor 1997 is geraamd op f 121 per uur (uitgaande van een budgetair neutrale herijking). Daarbij kunnen bepaalde procedurele omstandigheden leiden tot een korting of toeslag, eveneens uitgedrukt in punten. Zo worden er zittingstoelagen verleend, en toeslagen bij gevangenhouding of het bijwonen van een verhoor of een descente.

In strafzaken ziet het door de commissie voorgestelde vergoedingensysteem er als volgt uit:

Normpunten:	
kantongerecht	5
kinderstrafrecht	6
rijden onder invloed	5
misdrijven enkelv.k.	6
misdrijven meerv.k.	8
uitlevering	9
Wots	8
klachtrecht gedetineerden	5
benadeelde partij	5
beklag niet vervolging	5
tenuitv. voorw. straf	3
cassatie mv kamer	10
(5 als geen middelen worden ingediend)	
piket	1,5
(+ 0,5 buiten werkdagen)	

Toeslagen of kortingen

Bij gevangenhouding komt bij de normpunten een toeslag van 3 punten en voor het bijwonen van een descende of een verhoor, per descende of getuige 1 punt. Voor elke tweede en daaropvolgende bijgewoonde zitting wordt een toeslag van 2 punten toegekend en als de zaak voor de terechtzitting wordt beëindigd geldt steeds een toekenning van 5 punten, tenzij een lager aantal normpunten voor de zaak is bepaald. Voor groepszaken is een glijdende schaal voorgesteld en bij samenhangende zaken (zaken die gevoegd gelijktijdig of aansluitend worden behandeld) voor elke extra zaak 50% van het aantal punten voor de zwaarste zaak. Een toeslag voor een bewerkelijke zaak kan worden verkregen als de tijdsbesteding uitgaat boven een aantal uren dat gelijk is aan drie maal het aantal normpunten.

Als reisvergoeding wordt, afgezien van een reiskostenvergoeding, een toeslag toegekend van een half punt per 60 gereisde kilometers.

Als de voorstellen van de commissie Maan ongewijzigd worden overgenomen, dan zijn de gevolgen voor de strafpraktijk dat de vergoedingen over de hele lijn ten opzichte van de huidige vergoedingen omlaag gaan. Zo wordt bijvoorbeeld volgens het huidige systeem voor een meervoudige kamerzaak zonder toeslagen voor gevangenhouding of GVO een bedrag van f 1210 betaald, hetgeen volgens de normpunten van de commissie f 960 wordt. Voor een politierechterzaak wordt nu f 847 vergoed tegenover f 720 in het nieuwe systeem. Daar staat tegenover dat de toeslag bij gevangenhouding iets wordt verhoogd tegenover het huidige systeem,

maar de zittingstoelage gaat omlaag indien de zaak een of twee maal wordt aangehouden. De toeslag bij een GVO levert in de nieuwe regeling minder op als er 1 of 2 getuigen worden gehoord. Pas bij drie getuigen of meer ontstaat een betere vergoeding in het nieuwe systeem.

Een verbetering ten opzichte van de huidige regeling is dat in de voorgestelde regeling ook reistijd wordt vergoed voor het bezoek aan gedetineerde cliënten buiten het arrondissement (thans wordt alleen reistijd vergoed voor zittingen buiten het arrondissement). Ook de toekenning van 5 punten voor een zaak die voor de zitting eindigt door sepot of transactie, levert een verbetering op tegenover de huidige vergoeding van maar 25% van het basisbedrag. Verder komt een bewerkelijke zaak eerder voor een extra vergoeding in aanmerking. Thans ligt de grens bij 30 uren. Bij een meervoudige kamerzaak ligt de grens volgens het voorstel op 24 uren.

Dat de vergoedingen voor strafzaken over de gehele lijn in het voorstel omlaag gaan is het gevolg van de voorwaarde dat de herzieningsoperatie budgetair neutraal moet zijn. Daardoor moet de vergoedingsnorm voor strafzaken, die ten opzichte van sommige andere rechtsgebieden relatief hoger ligt, omlaag omdat de vergoedingsnorm voor andere rechtsgebieden wordt verhoogd.

Met name tegen het feit dat een herijking budgetair neutraal dient te zijn en tegen de aanvaarding van het lage gemiddelde uurtarief heeft de Orde van Advocaten bezwaar gemaakt. De Orde heeft aangedrongen op een verhoging van het uurtarief tot f 180 per uur, zijnde een uurvergoeding die, rekening houdend met de hierin ver-

disconteerde component van de kosten van de rechtspraktijk, nog net tot een redelijk salaris voor de werkzaamheden van de advocaat leidt.

Inbeslagneming op een advocatenkantoor II

Beschikking hoge raad 20 januari 1998 (nrs. 3690-3695)

Samenvatting voorgeschiedenis

In deze rubriek is in DD 27 (1997), p. 287 e.v. bericht over de inbeslagneming van stukken op het kantoor Sjöcrona Van Stigt de Roos & Pen (SSRP). Wij beloofden u te berichten over het vervolg. Voor het gemak volgt hierna nog even in het kort de casus. De tot de Rotterdamse vestiging van SSRP behorende advocaat B.C.W. van Eijck had stukken in bewaring gekregen van zijn cliënt, een van corruptie verdachte politieagent die vertrouwelijke informatie aan 'derden' zou hebben verkocht. Volgens de cliënt zou het gaan om een persoonlijk verslag (journaal). Zowel het origineel als de kopieën van het journaal zijn door de rechter-commissaris in beslag genomen, onder protest van de raadsman. Het openbaar ministerie beschikte voor de inbeslagneming reeds over een kopie van het journaal.

SSRP heeft vervolgens over de inbeslagneming geklaagd en zich op het standpunt gesteld dat door de inbeslagneming de geheimhoudingsplicht is geschonden en er geen gronden waren voor inbeslagneming nu de inbeslagneming noch de waarheidsvinding diende noch tot een verbeurdverklaring of onttrekking aan het verkeer zou kunnen leiden. De verdediging had er belang bij een kopie te behouden opdat deze bij de processtukken zou worden gevoegd.

De rechtbank oordeelde dat de geheimhoudingsplicht niet in het geding was, nu de raadsman had aangeboden het origineel journaal af te staan, indien hij een kopie zou mogen behouden. Ook kon op voorhand volgens de rechtbank niet worden gesteld dat de kopieën van het journaal geen voorwerp uitmaakten van het strafbare feit of de waarheidsvinding niet zouden dienen. Evenmin achtte de rechtbank het hoogst onwaarschijnlijk dat het journaal (inclusief de kopieën) verbeurd zou worden verklaard of onttrokken aan het verkeer. De vorm waarin de inbeslaggenomen stukken als processtukken aan het dossier zouden worden toegevoegd was volgens de rechtbank nog niet aan de orde. Het recht van de verdediging op inzage van de processtukken brengt volgens de rechtbank niet met zich mee dat de verdediging voor beslag vatbare documenten mag achterhouden.

Beslissing in cassatie

SSRP stelde cassatieberoep in, welk beroep door de hoge raad op 20 januari 1998 is verworpen (nrs. 3690-3695).

De hoge raad overweegt ten aanzien van de gronden voor inbeslagneming, dat art. 36d Sr bepaalt dat aan de verdachte toebehorende voorwerpen van zodanige aard, dat het ongecontroleerde bezit daarvan in strijd is met de wet of het algemeen belang, vatbaar zijn voor onttrekking aan het verkeer. Nu ook een kopie van het journaal kan dienen tot het begaan of voorbereiden van een feit waarvan de verdachte wordt verdacht, is een toereikende grond voor beslag aanwezig. Hieraan ligt de opvatting ten grondslag dat kopieën (gemaakt door SSRP) van het journaal ook aan de